

χίλιες λέξεις, χίλια όνειρα, χίλιες μάχες

■ της Έρικας
Αθανασίου

Ειδική πτέρυγα

Αναπήδησε ακούγοντας τον ήχο της πόρτας που έκλεινε πίσω της. Της πόρτας που δεν θα μπορούσε να ανοίξει μόνη της. Ένωσε χέρια να την ψαχουλεύουν, μάτια να την κοιτάν, να την κρίνουν, να την κατακρίνουν. Τίποτα από αυτά όμως δεν είχε σημασία. Η σκέψη της βρισκόταν σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου.

Μέσα από διαδρόμους με καγκελόφραχτες πόρτες οδηγήθηκε με μια σπρωξιά στον κοινόχρηστο χώρο, ενώ πίσω της άλλη μια πόρτα έκλεινε. Χέρια την άρπαξαν και αισθάνθηκε ότι θα έπρεπε να νιώσει φόβο, ήταν όμως σαν να την τύλιξαν σε μια τεράστια αγκαλιά.

Και τότε άρχισε να κλαίει. Τα χέρια την τράβηξαν, την έβαλαν να καθίσει, της έφεραν νερό. Την άφησαν να κλάψει. Στο κάτω-κάτω το είχαν περάσει όλες. Ήξεραν ότι όταν θα τέλειωνε το κλάμα θα τους έλεγε τη δική της ιστορία.

Στο μυαλό της βρίσκονταν ακόμα όλα σε θολές εικόνες. Είχαν πάει βόλτα οικογενειακώς στο πάρκο. Ο δεκάχρονος γιος τους πήγαινε μπροστά και η οχτάχρονη κόρη τους έπιανε μια το χέρι το δικό της, μια του πατέρα της, χοροπηδώντας ασταμάτητα. Τα δυο παιδιά τραγουδούσαν δυνατά επαναλαμβάνοντας με ενθουσιασμό ένα ρεφρέν.

Ξαφνικά είδαν μια χελώνα, η οποία κόντρα σε όσα λένε για τις χελώνες, έτρεχε. Τα δυο παιδιά την ακολούθησαν, συνεχίζοντας το τραγούδι της, καθώς απομακρύνονταν από το κύριο δρομάκι του πάρκου. Με τον άντρα της

είχαν κοιταχτεί πριν καθίσουν σε ένα παγκάκι, αφήνοντας τα παιδιά να ακολουθήσουν τη χελώνα. Πόσο μακριά μπορεί να πήγαιναν; Πωλητές και οι δύο, είχαν χορτάσει ορθοστασία. Άκουγαν το τραγούδι τους, που τώρα είχαν προσθέσει και κάποιον αυτοσχέδιο στίχο για τη χελώνα. Ξαφνικά μια κραυγή τους έκανε να αναπηδήσουν πριν αρχίσουν να τρέχουν προς τη μεριά της φωνής, ενώ το τραγούδι είχε σταματήσει. Η μικρή ήταν στο χώμα ενώ ένα σίδερο, ένα σίδερο που δεν είχε κανέναν λόγο να βρίσκεται σε ένα πάρκο αναψυχής, είχε διαπεράσει το πόδι της. Ο αδελφός της στεκόταν κοιτώντας με φρίκη το αίμα που έσταζε στα φύλλα. Παρά το γεγονός ότι ένιωθε την ανάγκη να ουρλιάξει, βρήκε την ψυχραιμία να δέσει το πόδι, να καθησυχάσει με γλυκιά φωνή τον μικρό, ενώ ο άντρας της τηλεφωνούσε ζητώντας βοήθεια.

Άκουσαν τη σειρήνα κι αντάλλαξαν ένα βλέμμα ανακούφισης, καθώς ο άντρας της κράταγε αγκαλιά τον γιο τους και η ίδια, γονατισμένη, κρατούσε το κεφάλι της κόρης τους.

Και τότε... τότε τους συλλάβανε. Την τράβηξαν από την κόρη της, αφήνοντας το κεφάλι της να πέσει κάτω, τράβηξαν τον γιο τους από την αγκαλιά του πατέρα του και τους συλλάβανε για παραμέληση ανηλίκου. Είχε φτάσει πρώτα το περιπολικό, υπήρχαν εξάλλου άφθονα. Στα ασθενοφόρα υπήρχε έλλειψη, θα ερχόταν αργότερα.

Είπε την ιστορία της, σαν να μην είχε συμβεί στην ίδια. Ήθελε να προσθέσει ότι κανείς δεν φαινόταν να ενδιαφέρεται για το ποιος είχε αφήσει ένα φονικό σίδερο στη μέση ενός πάρκου που έπαιζαν καθημερινά παιδιά. Περίμενε να δει εκφράσεις φρίκης από τις άλλες γυναίκες, είδε όμως απλώς εκφράσεις συμπαραστάσης. Και τότε άκουσε τις δικές τους ιστορίες. Ιστορίες που

έμοιαζαν με τη δική της.

– Είσαι στην πτέρυγα των μητέρων, απάντησε κάποια στο ερωτηματικό της βλέμμα. Όλες για παραμέληση ανηλίκων.

– Και υπάρχουν πατέρες; ρώτησε διστακτικά.

– Στην πτέρυγα των πατέρων, απάντησε κάποια.

– Και τα παιδιά μας; τόλμησε να ρωτήσει.

– Σε νοσοκομεία, είπε η μία.

– Σε ιδρύματα, πρόσθεσε μια άλλη.

– Σε νεκροταφεία, είπε σιγανά μια τρίτη.

Και τότε άρχισαν όλες μαζί να κλαίνε, σαν χορός αρχαίου δράματος, σαν μια παράσταση που είχαν ξαναπαίξει. Η ιστορία άλλαζε μόνο στις λεπτομέρειες. Μια πισίνα, μια κούνια, ένα χέρι που ξέφυγε στη μέση του δρόμου, ένα αυτοκίνητο που βγήκε από την πορεία του.

Το βράδυ ονειρεύτηκε την κόρη της μόνη σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου. Μόνη της να φωνάζει τη μαμά της, όπως έκανε κάθε φορά που ανέβαζε πυρετό ή πόναγε η κοιλιά της. Να φωνάζει «μαμά» και να αναρωτιέται γιατί δεν ήταν κοντά της, γιατί την είχε εγκαταλείψει.

Ονειρεύτηκε τον γιο της να μένει ξύπνιος, φοβισμένος, ανάμεσα

σε άγνωστα παιδιά, σε ένα άγνωστο δωμάτιο. Τον γιο της που από μικρούλης ήθελε να κοιμάται μόνος του με ένα φωτεινό αρκουδάκι να δίνει λάμψη στο δωμάτιο.

– Πότε θα μας αφήσουν; ρώτησε το επόμενο πρωί με μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια της. – Όταν θα είναι αργά, είπε κάποια δίπλα της.

– Μην την τρομάζεις, μπορεί τα πράγματα να πάνε καλά για αυτήν, είπε μια ηλικιωμένη, διευκρινίζοντας ότι στην πτέρυγα φιλοξενούνταν και γιαγιάδες. – Καλύτερα να το πάρει απόφαση από την αρχή, είπε μια άλλη, ρουφώντας ηχηρά ένα ρόφημα που έμοιαζε με καφέ.

Όλες κοίταξαν μια άλλη που μάλλον είχε τον ρόλο να εξηγεί πώς είχαν τα πράγματα.

– Κάποια στιγμή θα δικαστείς και ίσως αθωωθείς, ίσως όχι. Μέχρι τότε όμως το πιο πιθανό είναι ότι θα έχεις χάσει τη δουλειά σου. Οι περισσότερες την χάσαμε. Θα την χάσεις γιατί θα αντικατασταθείς όσο είσαι μέσα ή απλώς δεν θα τους κάνεις μετά τη φυλακή.

Η γυναίκα σταμάτησε να πάρει μια ανάσα κι αυτή σκέφτηκε την υποχρέωση που είχε κάθε φορά που έφευγε από το μαγαζί που

δούλευε να ανοίγει την τσάντα της, αποδεικνύοντας ότι δεν είχε κλέψει τίποτα. Αμφέβαλε αν θα μπορούσε να γυρίσει πίσω.

– Αφού δεν θα έχεις δουλειά, κάτι που θα έχει συμβεί και στον άντρα σου, δεν θα μπορείτε να πληρώνετε τους λογαριασμούς, ίσως χάσετε το σπίτι σας. Τότε οι Αρχές θα αποφανθούν ότι δεν μπορείτε να παρέχετε ένα αξιοπρεπές περιβάλλον στα παιδιά σας κι έτσι θα σας τα πάρουν. Θα ταβάλουν σε κάποιο ίδρυμα, όπου θα εξασφαλίσουν ότι θα μορφωθούν με τον σωστό τρόπο. – Θα μάθουν να υπακούουν, πρόσθεσε μία.

– Να ακολουθούν τους κανόνες. – Να θεωρούν τους γονείς τους εγκληματίες.

– Τότε μάλλον θα κάνετε κάποια απεγνωσμένη κίνηση να τα πάρετε πίσω και θα βρεθείτε πάλι εδώ. Η γυναίκα κοίταξε γύρω της τις γυναίκες που ετοιμάζονταν να πάνε σε κάποια από τις εργασίες που τους είχαν ορίσει. Ήταν ιδιωτική η φυλακή και εάν ήθελαν να τους παρέχουν τα απαραίτητα για τη διαβίωση έπρεπε να δουλεύουν.

– Υπάρχει κατάσταση στη φυλακή, της είπε η φύλακας. Με την εμπειρία σου μάλλον θα εργαστείς εκεί.

Σας καλούμε να γίνετε συνοδοιπόροι στο λογοτεχνικό / πολιτικό ταξίδι. Τα κείμενά σας μπορείτε να τα στέλνετε στην ηλεκτρονική διεύθυνση: stoforos@yahoo.com (Κώστας Στοφόρος)